

NATUURBESCHERMING OP DE WADDEN-EILANDEN 27

begroting voor het Staatsbosbeheer gedachtig mogen zijn aan het prachtige werk, dat dit lichaam verricht voor de Natuurbescherming in Nederland.

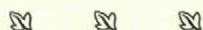
Op Terschelling heeft de vogelbevolking van de Boschplaat iets geleden door hoge waterstanden, zoodat er maar 3387 meeuwennesten geteld werden tegen 3552 in 1933, trouwens een achteruitgang, die de zeer talrijke zilvermeeuwenbevolking gerust kan lijden. Van meer belang is het, dat de bevolking aan Kleine Mantelmeeuwen is gestegen tot tien paren. Het is nu zeven jaar geleden, dat het eerste paar er werd waargenomen.

Eerste paren hebben een goede kans in de natuurmonumenten. Wij vragen ons af, wat er gebeurd zou zijn indien ons „eerste paar” van de Middelste Zaagbek zich niet op de Noordwestplaat, maar op Vlieland had gevestigd, of wanneer het eerste paar van de Steltkluit terecht was gekomen in een van de bezittingen van de Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Brabant. Wie zal het zeggen?

In ieder geval hebben de Eidereenden en de Kleine Mantelmeeuwen het goed getroffen en meteen hebben zij aangetoond, van hoeveel belang het is, om er uitgestrekte en goed bewaakte natuurmonumenten op na te houden.

Over de flora van de Staatsnatuurmonumenten en over het werk op de Waddeneilanden van de Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland en de Nederlandsche Vereeniging tot Bescherming van Vogels wil ik later nog eens iets vertellen.

JAC. P. THIJSSSE.

HIJ IS GEKOMEN, DE ZWALUW!

Het Grieks, dat in de Oudheid werd gesproken, is een dode taal, een taal, waarin niet meer gesproken wordt en niet meer gedacht wordt, die nooit meer als brug van de een naar de ander dienst zal doen. Zij, die een klassieke opleiding hebben gehad, zullen waarschijnlijk nooit serieus over deze dood hebben getreurd; hoe eeuwig jong de verzen van Homerus ook mogen blijven, zij gaan over een sagenwereld, waarover wij niet meer fantazeren; de problemen, de onderwerpen, waarover de oude Grieken schreven, zijn voor het grootste deel niet meer de onze. Wat dit betreft, mag dit alles wel geschreven zijn in een taal, die niet meer bestaat.

Maar is het wel mogelijk, dat er geen plaats meer op de wereld is, waar het versje van de Rhodesise kindertjes, die in de lente met een zwaluw de boer opgingen, om iets lekkers te bedelen, wordt gezongen? Zoals in sommige streken van Nederland de kinderen op Sint Maarten met lichtjes huis aan huis gaan, hun liedjes opdreunen

Hier woont een rijke man
Die ons wel wat geven kan

en om „een appel of een peer” vragen, waaraan de belofte wordt vastgeknoopt dat men hen dan „het hele jaar niet weer” zal zien, zo gingen de kinderen van Rhodos rond met een zwaluw en zongen hun lenteliedje, dat, wat het rythme betreft, wel op dezelfde wijze gezongen kan zijn als het Sintemaartenliedje, wat dan ook een illusie van mij is.

Zij zingen:

Elth' elthe chelidoon,
kalas horas agousa
kai kalous eniautous.
Epi gastera leuka
epi nota melaina.
Palathan su prokuklein

ek pionos oikou,
 oinou te depastron,
 turoon te kanustron.
 Kai purna chelidoon,
 kai lekithitan
 ouk apotheitai. Poter'apinomes e labometha?
 Ei men ti doseis — ei de me, ouk easomes;
 e tan thuran pheromes e thouperthuron,
 e tan gunaika tan eso kathemenan;
 mikra men esti, raidioos nin oisomes.
 An de phereis ti,
 mega de ti pherois.
 Anoig', anoige tan thuran chelidoni,
 ou gar gerontes esmen, alla paidia.

Hij is gekomen, de zwaluw,
 de brenger van de lente
 en van het mooie weer.
 Wit op zijn buikje
 en zwart op zijn ruggetje.
 Breng je marmelade
 maar uit je rijke huis
 en een bekertje wijn
 en een mandje kaas!
 Ook wat gerstebrood
 En wat peulenbrood
 Zal de zwaluw niet afslaan. Zullen we gaan, of zullen we blijven?
 Heb je iets voor ons? Dan zullen we je niet met rust laten.
 We zullen de deur uit je huis nemen,
 en je vrouw die daar binnen zit;
 ze is maar klein, we kunnen haar gemakkelijk dragen.
 Maar als je ons iets wil geven,
 Doe het dan goed!
 Open, open de deur voor de zwaluw,
 Wij zijn toch geen oude brompotten, maar kinderen!

Zouden de kinderen in Rhodos het misschien tòch nog in het Nieuw-Grieks zingen?
 Amsterdam.

J. D. BOSCH.

MEI.

Mei of Bloeiimaand. Maar een groot aantal planten hebben nu hun bloei al lang volbracht en zelfs reeds hun vruchten gerijpt. De helmbloemplantjes zijn al aan het vergelen. Hun vruchtstengels vallen om en brengen zoo de topvruchten al een paar decimeter ver van het hart van de plant. De gele slappe doosvruchtjes splijten open en de blinkende zaden met het spierwitte aanhangsel rollen er uit. En nu komen de mieren en sjouwen ze weg. Hierom alleen is het al prettig, om helmbloemen te hebben op een ruim plekje in den tuin. Tientallen mieren zijn tegelijk bezig. Let er eens op, dat de onderste bloemen uit den bloemtros meestal geen vrucht hebben gezet. Ook de kokervruchten van het Winteraconietje springen op en en